

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2.50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.

Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
ter jih ne vrača.Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
I. nadst., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

V državnozborskih počitnicah.

— Kandidirati nameravaš za državnega poslanca, pa mi niti ne moreš povedati, kdaj bo dal koroški „Mir“ kranjskim klerikalcem mir! Samo ješ in ješ!

— Lepega razgleda, ljubica moja, se ne morem nagledati dosita!

Trditve in odgovori o III. slov. kat. shodu.

„Ali kaj bodo koristili shodi narodu?“ — Ne; le črni gospodi!“

„Le štejte, koliko tu smo jih zbrali!“
„Ej, štejte pa te, ki — doma so ostali!“

„Vse prišlo je gledat može — korifeje!“
„Še preden jih damo — v kurjodne muzeje!“

„Shod bil je sijajen, najlepši na sveti!“
„Svetili so se prav lepo bajoneti!“

F. Pl.

S tretjega katoliškega shoda.

I.

Vsako zborovanje so začeli s kozjimi molitvicami. Pesti so se stiskale, ko so govorniki navajali zglede, kako nasprotniki oskrunjuje svete stvari — in marsikatero pristno gorenjsko kletvico so poslali proti nebu!

II.

Miče: Pej, kaj je bilo dosti ljudi?

Jože: Vse črno jih je bilo, kakor muh poleti!

Miče: Da jih je bilo vse črno, že verjamem, ne vem pa tega, če so bile podrepne ali pijane, ali obojne!

III.

Katra: Kaj je neki mislil dr. Krek, ko je rekel: Naš namen je človečanstvo.

Mica: Kaj se boš delala tako nedolžno, kakor bi res še verovala, da prinaša štoklja otroke!

Katra: Malo pa so nas le nafarbali, ko so pripovedovali, da bo prišlo na shod pet škofov, in jih je prišlo le troje!

Mica: Kdo pravi, da so bili samo trije? Saj sta bila tudi Škof iz Borovnice in škof iz iške fare. Še celo Papež s cilindrom je bil na shodu!

IV.

Dr. Šusteršič še dolgo ne bo nehal rogoviliti. Na shodu je izjavil, da se zanj šele onkraj groba začne pravo življenje! Ubogi dr. Korošec! Potemtakem ne pride nikoli do vodstva!

V.

Blizu 7000 mož in mladeničev — to je armada, ki mora inponirati že po svojem številu. A več nego število je duh teh mož!

Ti vrli možje so dišali namreč največ po česnu, čebuli in jerušu. „Mein Liechen, was willst du noch mehr?“

VI.

Nepričakovano sijajno je uspel katoliški shod v vinski kleti hotela „Union“. Težko vino je naredilo nepozaben, mogočen vtisk na vse udeležence. Bila je taka manifestacija, tako elementarno mogočna, da je prevzela vse zborovalce in jih napolnila z ono tiho, mirno zavestjo, ki žene sitega človeka spat.

VII.

Dr. Šusteršič: Tukaj ne gre za to, ali Koroška ali katerakoli dežela dobi po novem volilnem redu en mandat več ali manj, to je vprašanje, ki spada na drugo polje in ne na katoliški shod. Tukaj je le vprašanje, ali smo prav storili slovenski katoličani, da smo se zbrali na ta shod, ali imamo pravico in ali imamo vzroke, zbirati se na takih shodih. To je vprašanje, ki je odločilno za to, ali kdo pride na današnji tretji slovenski katoliški shod, ali pa naj ostane doma za pečjo. Ali, gospoda moja, volilna reforma je vzrok, da ni prišlo nič Korošcev, in zato imam pravico, tudi o tej volilni reformi danes izpregovoriti par besed, zlasti zato, ker to vprašanje ne spada na katoliški shod, kakor sem povedal že malo prej.

VIII.

Zavedene srake so sicer hotele kaliti to nebeško harmonijo, a ljudstvo je enoglasno izreklo: „Brez pardona poptejajmo tega vraga!“ — in stisnili so se na vrtu Alojzijevišča in pomandrali ves ribez in vse kolerabe.

Iz novih sanjskih bukvic.

Ako se ti sanja, da je kdo vrgel raka v vodo, boš kmalu kaj slišal o resolucijah kakšnega katoliškega političnega društva na javnem shodu, ki odobruje postopanje slovenskih državnih poslancev pod načelnštvom dr. Šusteršiča vobče, zlasti pa glede volilne preosnove ter jim izreka popolno zaupanje in zahvalo. — Štev. 13.

Ako vidiš in slišiš v sanjah staro klepetuljo, bodi preverjen, da boš v kratkem slišal govoranco Šukljeto. — Štev. 70.

Ako se ti dozdeva v sanjah, da nekaj smrdi prav zoprno in gnusno, pričakuj,

da boš kmalu bral listke, kjer se famozni dr. Glaser sam sebe kuje v zvezde, ponuja svoje nerodne prevode kakor krošnjar „Laibacherici“ in „Slovenski Matici“ in se skromno hvali, da je kos pesnika. — Štev. 0.

Ako se ti sanja, da rigajo osli, zveš prav kmalu, da pripravljajo nemški poslanci interpelacije zaradi zatiranja nemškega naroda v slovenskih krajih. — Štev. 8.

Ako vidiš v sanjah, kako leti denar skozi okno, zveš v kratkem kaj o državni podpori za nepotrebno frančiškansko knjižnico ali pa kaj o misijonih. — Štev. 36.

Ako se ti sanja, da se ti vrti v glavi mlinsko kolo, boš kmalu bral, kako „fulminantno“ je dr. Šusteršič klobasal na katoliškem shodu. — Štev. hudičeva, 90.

C.

Iz življenja slovenskega učitelja.

Ponedeljek. Učitelj se je v nedeljo po maši premalo globoko poklonil župniku. Zato se je ošabnejš strupeno zameril duhovniku, vzoru krščanske ponižnosti, potrpežljivosti in dobrosrčnosti.

Torek. Krščansko ponižni in dobrosrčni župnik premišljuje potrpežljivo v potu svojega obraza, kako bi se najlepše maščeval prevzetnemu učitelju.

Sreda. Krščansko potrpežljivi in blagosrčni župnik piše krščansko ponižno ovadbo zoper nadutega in domišljavega učitelja.

Četrtek. Krščansko blagodušni in potrpežljivi župnik teka in se vozi okoli, da dobi od klerikalnih podrepnikov par podpisov za krščansko ponižno ovadbo zoper učitelja-hudodelnika.

Petek. Žlahtni župnik potuje k škofu, da mu najtopleje priporoči učitelja, nevarnega morilca farškega ugleda in farške časti.

Sobota. Škof dirja v znanem galopu s polno tobakiro in opranim robcem v deželno palačo h gospodu Schwarzu.

Nedelja. Ošabni, prevzetni, naduti, domišljavi morilec farške čistilakomnosti potuje zaradi izpremembe kužnega zraka iz klerikalne Kranjske na Štajersko.

Učitelj.

Letošnja letina.

Letošnja letina se je obnesla prav dobro. Iz vseh krajev prihajajo jako ugodna poročila.

Znoj in žulji našega kmeta bodo napolnili marsikateremu špekulantu žepe. Zelo mnogo je lepega žita.

V klerikalnih pokrajinah pa so pridelali zlasti mnogo prazne slame, ki jo bodo mlatili na raznih javnih slovenskih katoliških shodih.

Telebanov Miha na tretjem katoliškem shodu.

Juhu! To je bilo lepo na shodu v Ljubljani, tako lepo, da še nikdar kaj takega ali enakega!

Niso nam naš gospod fajmošter pravili kar tako v en dan, kako imenitno bo in nam obetali, da bomo ljubljanski shod pomnili vse žive dni in da tudi ne bo zastoj! Zato sem se že nekaj mesecev premagoval in zatajeval sam sebe in sem polagal vinar k vinarju, da si prihranim potrebnega denarja za romanje.

Juhu! Že v petek sem si dal glavo ostriči lepo na pisker. V soboto sem se umil in počesal, da ne bi tako razkuštran letal po Ljubljani. Slek sem srajco, ki sem jo nosil že od svetega Jožefa in oblekel drugo in praznične hlače, da bi lepši hodil po Ljubljani. Škornje sem si obrisal v rosnjavi in svetili so se, da je bilo kaj!

Iz naše vasi sta bila namenjena na shod tudi Koštrunova Mica, višja kravja dekla, in pa Preklemanov Janez, Ožbetov hlapec, ki se kaj rad ongavi okoli nje, četudi dobro ve, da jo imam jaz še rajši.

Primaruha, sem si mislil, že zaradi tega, Teleban, moraš na shod, da boš pazil na njo, na Koštrunovo Mico in pa na njeno nedolžnost, zakaj Preklemanov Janez je vseh muh poln in preden zapoje petelin dvakrat, zapelje Janez Mico že trikrat. Treba je torej Mici pazljivega angela varuha in ta angel varuh boš ti sam, Telebanov Miha. Tako sem si dejal in šel romat. Verjemite mi, deset bikov me ne bi bilo zadržalo doma.

No, sem pa vzel svojo romarsko preklo, pa malho, pa nekoliko kruha pa krljev pa suhih hrušk pa tobaka tudi, kaj pa, tobaka, da ne bi zapravil preveč denarja v Ljubljani, kjer je vse tako prebitno drago, da se Bogu usmili.

Lep dan je bil, ko sem jo mahal iz vasi proti železni cesti. Lej ga vraga, Preklemanov Janez je bil že na postaji in venomer je tiščal v Koštrunovo Mico in silil za njo in se sukal okoli nje in je ni pustil, kakor ne pusti rak pečene žabe. Saj pa tudi ni napačno deklet, moja Koštrunova Mica in pa še celih sto goldinarjev dote bo imela pa tri nove rute. Preklemanov Janez ve vse to prav dobro, zato se ji je prilizoval in ji nosil njen cekar, berdija

salamenska! Četudi bi stradal pol leta, precej bi dal za dve maši, da bi ga vzelo devetindevetdeset hudičev na Črno prst med skalovje, odkoder bi nikdar več ne mogel doli, da bi delal zgago meni, Telebanovemu Mihi!

Koštrunova Mica je bila lepo oblečena, še lepši kakor jaz in Preklemanov Janez, pa veliko rdečo marelo je imela s sabo. Pozdravil sem jo prav prijazno in ji dal največjo suho hruško, ki jo je takoj snedla. Preklemanov pa me je grdo gledal izpod čela in pa mrmral je nekaj, pa ne vem kaj; dobrega ni moglo biti nič, ker je tako peklensko zijal vame kakor zaboden vol.

„Kaj pa ti tukaj, Teleban! je go-drnjal in debelo pljunil pred moje škornje.

„V Ljubljano grem romat,“ sem dejal. „Bodiva no prijatelja, Janez, pa skupaj hodiva, saj pojdeš ti menda tudi na shod, ne?“

„Tudi,“ je dejal.

„No,“ sem dejal, „prav dobrega tobaka imam, ravno prav je suh. Če hočeš čikati, Janez, na ga!“

Tako sem dejal in ponudil Janezu pest tobaka. Preklemanov ga je precej vzela in ni gledal več tako grdo.

Nabralo se je medtem nekaj drugih popotnikov. Ker so imeli vsi velike ma-

rele, cekarje in cule s sabo, sem takoj spoznal, da romajo tudi oni na ljubljanski shod. Videl sem tudi več gospodov in našega fajmoštra.

No, smo se pa odpeljali. Bilo je prav lepo, nič ne rečem. Zaukal sem, Preklemanov Janez pa nič, ker je imel debel čik v ustih in nadloga ni mogel dati nobenega glasu od sebe. Pred škornje mi pa ni fant več pljuval, ampak skozi okno.

„Janez,“ sem mu dejal, „saj sva dobra prijatelja! V Ljubljani bom pa jaz Mici nosil cekar, ne?“

Primaruha me je spet grdo pogledal, da bi ga deset mrzlic, nevošljivca grdega! Bal sem se, da mi bo pripeljal kakšno prav zarobljeno klofuto, zakaj fant je nagle jeze. Bal sem se tudi, da ne bi bil potem Koštrunovi Mici več všeč, ko bi bil ves otekel na eni strani. Zato sem mu hitro dejal, da bi nosila Koštrunove Mice cekar nekoliko časa on, nekoliko pa jaz, vsak pol. Obljubil sem mu jeruša.

S tem je bil Preklemanov Janez zadovoljen, pokimal mi je in mirno čikal svoj čik.

Juhu! Vozili smo se prav imenitno in bili smo židane volje vsi trije. Koštrunova Mica je jedla moje hruške, Prekle-

manov Janez pa je žvečil moj tobak, jaz pa sem gledal skozi okno ali pa Mico, ki je res brhka dečla. Juhu!

Ko smo se vozili proti predoru, je zarežal konduktar nad mano, da naj nikar ne molim svoje glave skozi okno, da ne okrušim in ne poškodujem tunela. Hudirja vendar, sem si mislil, zakaj pa ne delate tunelov iz tršega kamna?

No, smo se pa pripeljali v Ljubljano. Ko sem izlezel iz voza, sem zaukal, kar se je dalo. Lej ga vraga, pa pride po soldaško oblečen škric in mi pravi, da me zapre takoj, če bom gnal take živinske glasove. Rad bi mu bil preskrbel eno za uho, saj ga še polovice toliko ni bilo v hlačah, kakor je mene ali pa Preklemanovega Janeza. No, pa so prišli naš fajmošter in mi rekli, da v Ljubljani ljudje nič kaj ne obračajo ukanja, da bom pa pozneje vendar smel ukati, kadar mi bodo povedali.

Zbrali smo se okoli gospoda fajmoštra kakor piščanci okoli kokle in šli v mesto. Vrag vedi, kod so nas vse gonili naokoli. Lačen sem bil in žejen, sem pa dejal, pišite me v uho, ali zato romam, da bi stradal? Pregovoril sem Preklemanovega Janeza in šli smo s Koštrunovo Mico v majhno krčmo, kamor so drli tudi drugi.

Že od daleč je dišalo prav prijetno. In res je bila tam velika pojedina. Kisli vampi s krompirjem, juhu! Pa jeruš, juhu! To smo hiteli! Vsak se je bal, da bo zmanjkalo jedi in pijače, pa je ni. Vsega smo imeli dosti. Pojedel sem še par krhljev, preden smo šli spat.

Dejal sem Koštrunovi Mici, da je njena rdeča marela zadosti velika, da bi nas troje lahko v miru počivalo pod njo. Toda Preklemanov Janez je začel godrnjati, zato sem molčal.

Prenočevali smo kar v krčmi. Čutil sem se čisto domačega. Dišalo je prijetno po vampih, tobaku in potu. Ljudje so spali kar oblečeni po klopih in na tleh. Mi trije smo legli v kot pri vratih.

Kmalu so smrčali vsi in lepo jih je bilo poslušati. Najhujše je hrkal Preklemanov Janez, imel je takorekoč prvo besedo. Smrčal je tako, da se mi je zdelo, nekje blizu Ljubljane se podirajo gore. Noben škof ne bi znal lepše, stavim, kar hočete! Pa tudi Koštrunova Mica je kaj lepo grgrala v kotu. Kdo bi si mislil, da ima dečla tako močna pluća! Juhu!

Komaj sem tudi sam malo zasmrčal, že me je začelo srbeti po vsem životu. Primaruha!

Bolha, pravim vam, bolha je bilo vse živo! Ojej, krvoločne so bile, kakor pijavke in skakale so po ljudeh, kakor kobilice po travniku. Saj pravim, ali ni lepo romarsko življenje?

Juhu!

Ko sem se praskal, je skočila velikanska bolha s Koštrunove Mice name, na roko. Če ne bi bila pripotovala od Mice, primaruha, da bi jo bil ubil pri tej priči! Tako pa sem mirno in potrpežljivo prenašal njeno početje in sem prelival kri za svojega dekleta. Ko se je razuzdana žival nekoliko okrepčala, sem jo previdno brcnil na Preklemanovega Janeza. Vsak pol!

Zjutraj smo pili kofedro in šli po mestu. Ne vem, kako je že bilo, kar naenkrat sem se izgubil iz družbe Koštrunove Mice in pa Preklemanovega Janeza.

Morda mi jo je odpeljal nalašč, sem si mislil, in taval dalje, kamor so krevsali drugi. Pred frančiškansko cerkvijo imajo prelepo svetnico. Tam smo opravili jutranjo pobožnost. Potem sem šel doli pod most. Teleban, sem si dejal, noge te peko, zakaj bi si jih ne umil?

Pa sem se sezul, sedel na breg in vteknil noge v Ljubljano, ki je neki posebno zdrava voda, da malo takih. Opral sem si tudi svoj robec da bi se bolj postavil z njim, kadar bi se useknil. Lepo je bilo takole kopati se. Pa lej ga vraga!

Komaj sem si dobro omočil kremplje, pa ti prinese hudiman soldaško oblečena škrica. Ni mu bilo všeč, da skrbim za čistost, in zapovedal mi je, naj se takoj poberem. Na mostu je bilo vse črno

ljudi, ki so mi lahko priče, da nisem storil nič slabega. In vendar mi je grozil moj preganjevalec, da me bo zaprl, če se ne skidam naglo odtod! Primaruha!

Če bi te dobil na samem, sem si mislil, potem bi ti že pravega hudiča videl, ti soldaški škric. — No sem bil pa rajši tiho in sem šel gori na most. Ker je bila moja oprana ruta še mokra, sem jo obesil na ograjo, da bi se posušila. Viž ga vraga — ali ni bil škric s sabljo takoj pri meni?

„Kdo si ti?“ je zarenčal jezno.

„Teleban!“ sem zarenčal še bolj jezno.

„Kaj?“ je dejal in me pogledal tako debelo, kakor bi imel kurja jajca, ne pa človeških oči. „Zabavljaj si mi. Alo z mano na rotovž!“

„Gospod general, saj nisem nič naredil, pustite me!“ sem ga prosil. Toda vse ni nič pomagalo, dokler niso prišli gospod fajmošter.

„Teleban mi je rekel,“ jim je dejal, ko so ga vprašali, zakaj me žene v keho. „In z generalom me je zmerjal!“

„On sam je Teleban, Telebanov Miha je,“ so dejali fajmošter in me rešili iz rok moža, ki so mu rekli „gospod policaj“!

Potem smo šli nekam na vrt. Neznani gospod so nekaj govorili, pa nisem ra-

zumel čisto nič. Kadar so drugi vpili „živio“, takrat sem vpil tudi jaz. Po-teptali smo pa vso travo in vse kolerabe na vrtu! Škoda! Toda shod je shod, in v Ljubljani se menda ne manjka kolerab.

Po tem malem shodu smo meli velikega. Pridigoval nam je tam črno oblečen škric z dolgim nosom. Kričal je kako, d... posekal vsakega črednika na paši. V njegovi pridigi nisem razumel drugega kakor: Jezus, Marija, vera, libe-ralec, duhovnik in hudič. Tudi vsi drugi pridigarji so nam pripovedovali same take učene kvante, da naj jih razume vrag. Vmes smo vpili, kar smo mogli. Temu se pravi potem shod. Juhu!

Po shodu sem našel Koštrunovo Mico in Preklemanovega Janeza v krčmi, kjer smo bili jedli kisle vampe. Naročili smo si jih še enkrat, preden smo se odpeljali domov.

Saj pravim, bil sem že na marsi-kateri božji poti, na Brezjah, na Žalostni gori in drugod, pa nikjer se nismo imeli tako nazarensko dobro kakor na katoliškem shodu v Ljubljani. Samo bolha sem pa toliko prinesel domov, da ne vem kam z njimi. Če bi imel toliko grošev, kakor živalc, bi bil velik bogatin. Juhu!

Srečni nemški Miha.

Kaj bi se krotovičili! Dokler sedim na široki klopi vladne protekcije, vam vse brcanje in kričanje ne pomaga čisto nič!